

Probusclub “De Liemers”

Bankrekening **NL90ABNA0555662179** t.n.v. Probusclub “De Liemers”

Ledental: 32

Website: www.deliemers.probus-nederland.nl

gebruikersnaam: zevenaar

wachtwoord: inonshuis

1. Lief en leed: Mariette heeft contact gehad met Leo. Hij is erg ziek geweest en werkt nu hard aan zijn herstel. Nog steeds geldt: geen contact en ook niet bellen. Verder heeft zij contact gehad met Fons en Truus die het goed maken en nog de hulp krijgen zoals ze die altijd hadden weliswaar met volledig onbeschermd kleding.

Ze heeft Claartje Slooten gebeld. Is erg gelukkig met haar nieuwe appartement, maar mag alleen op en neer over de gang lopen en niet naar buiten. Ze zou zo graag een ritje met de auto maken, maar dat zit er dus niet in. Haar zonen komen niet op bezoek en dus staan er nog veel dozen om uitgepakt te worden. Ze is dolblij daar.

En ze heeft Dicky Loman gebeld. Zij maakt het heel erg goed. Is druk met van alles en nog wat. En is zowaar aan het lezen geslagen wat absoluut niet haar hobby was- geen geduld . Maar geniet er nu toch van.

2. Bijdrage Nico

Beste medeleden,

Zoals ik heb kunnen constateren zijn we, nu bijeenkomsten van onze club niet mogelijk zijn, al begonnen met onze onderlinge schriftelijke communicatie. Prima natuurlijk; maar toch wil ik in deze nog enkele kanttekeningen maken.

Op het voorstel van Ed om een WhatsApp groep te starten is er, althans voor zover mij bekend, nauwelijks door de leden gereageerd; wel is zijn voorstel vervangen door het opzetten van communicatie via e-mail verkeer; althans het is reeds in gang gezet. Was Ed daarvan vooraf en vergezeld van overwegingen, op de hoogte? Ik hoop van wel.

Of er in onze club veel animo bestaat voor de reeds in gang gezette communicatie tussen de leden zal wel blijken; zien we wel. Mijns inziens is het slagen ervan grotendeels afhankelijk van “wat” er gecommuniceerd wordt en vooral “wat niet”. Het bestuur heeft bij schrijven van Nelleke, al allerlei voorbeelden daarover de revue laten passeren, en eindigt met de opmerking “kortom alles kan” of woorden van die strekking.

Dat is voor mij de crux; niet alles kan; beter gezegd: dat moeten we vooral niet doen. Stoni reageerde op het voorstel van Ed (verkort weergegeven):

“geen prietpraat; kort; karakteristiek”

Ik ging ogenblikkelijk aan het dichten na de wijze woorden van Stoni:

***Er was eens een vrouw, ze zei: weet je waar ik zo van kan balen?
Dat is prietpraat gelardeerd in lange weinig karakteristieke verhalen
En we spreken af***

In ons koren geen kaf

En leggen dat vast in een protocol van ons "de nieuwe liemerse probus-normalen"

Diegenen die deelnemen in whatsapp groepen weten uit ervaring welke ongein/prietpraat er allemaal ook aan bod komt. Dat gaan wij toch niet doen in onze e-mails?

Mijn voorstel/verzoek m.b.t. de activiteit: zou het bestuur willen omschrijven wat, globaal verwoord, de doelstelling / de bedoeling van de communicatie is en mede waar het vooral niet over moet gaan. Het succes / het slagen van de activiteit hangt er mijns inziens vanaf.

Vriendelijke groet.

Nico

3. Bijdrage Klaas

Beste mensen

Over de inhoud van de nieuwsbrieven in Coronatijd zijn de meningen verdeeld.

Zie bijv. de bijdrage van Nico hierboven.

Het bestuursstandpunt hierover is als volgt:

Het bestuur voelt zich niet geroepen, en is overigens ook niet bevoegd om corrigerend in te grijpen in de bijdragen van leden.

Wij moeten ons in dezen ook realiseren dat het karakter van onze huidige nieuwsbrieven anders is dan die van voor de coronacrisis.

Vroeger bevatte de nieuwsbrief een verslag van de voorgaande bijeenkomst. Daarbij tevens een samenvatting van de op die ochtend gehouden voordracht.

Thans kan en mag de nieuwsbrief ook de koffiepraat voorafgaande aan ons samenzijn, en de borrelpraat achteraf bevatten.

Het voordeel is, dat hiermede ook persoonlijke zaken aan bod kunnen komen.

Het nadeel is evenwel dat bijdragen kunnen ontaarden in lange verhalen over laat ik het maar noemen "ditjes en datjes"

Het zij zo

Blijf gezond,

Hartelijke groet,

Klaas.

Prietpraat

Hebben jullie dat nou ook? Dat je handen ruw zijn van al het wassen? De vellen hangen erbij.

Je durft niemand meer een hand te geven, gelukkig mag dat ook niet meer.

Dat je niet meer weet welke dag het is? Je bent je weekritme kwijt.

Dat je wat aankomt. Het zgn. "Coronabandje"

Dat de wijnkelder leeg is. Dat je oude boeken uit de kast pakt om nog eens te lezen?

Dat je partner geld overhoudt? Is in geen halve eeuw voorgekomen.

4. Bijdrage Matthee

Lieve leden,

Hoe vergaat het jullie in onze steeds kleiner wordende wereld? Onze beperkt zich zo'n beetje tot de 450 vierkante meters waarop wij leven. Geen probleem, we hebben een tuin die om hulp roept en waar wij dankbaar gehoor aan geven, de stapel nog niet gelezen boeken slinkt, de keuken krijgt wat extra aandacht, kortom het gaat ons goed. En... als wij de wijde wereld niet meer in kunnen blijkt de wereld soms bij jou op de stoep te vallen. Ik kreeg onlangs van mijn broer uit Frankrijk een "journal voyageur" opgestuurd. Een groot schrift van een 10-jarig meisje uit Quebec, Canada dat zij in opdracht van haar juf de wereld heeft ingestuurd. Een ieder die het in handen krijgt maakt een mooi verhaaltje over waar ze wonen, hoe het leven daar is, hun familie, wat ze doen etc. Er worden plaatjes ingeplakt met landkaartjes, plaatjes die een indruk geven van de omgeving enz. Heel leuk om te doen! Een mooie foto van hoe de Rijn bij Spijk ons land binnen stroomt kon natuurlijk niet ontbreken. Na deze wat oudere Oma vond ik dat de jeugd weer aan bod moest komen dus heb ik het doorgestuurd naar mijn kleinkinderen in Brussel. Zij zijn vol verve aan de gang gegaan, Manneke Pis werd niet overgeslagen, verhalen over hun school. Ze hadden er uiteraard nu alle tijd voor. Het schrift is nu alweer onderweg naar Ierland en zal tegen eind Mei terug moeten zijn in Quebec.

Denkend aan 75 jaar bevrijding kon ik het niet nalaten dit 10-jarig meisje te vertellen dat ik als 4,5 jarige kleuter mijn eerste stukje chocola van mijn leven kreeg van een Canadese soldaat die op een grote tank Wassenaar binnen kwam rijden. Dezelfde soldaten nodigden alle kinderen uit het dorp uit om aan de rand van een bos te komen, met een bord en lepel. Daar stonden, in mijn ogen van toen, gigantische gamellen vol met een of andere stampot en wij mochten net zoveel eten als we wilden (wat natuurlijk heel dom van ons was, onze magen waren daar niet meer op ingesteld). Dat was heel iets anders dan de tulpenbollen waar we de winter mee door waren gekomen! Ik heb haar nogmaals mijn dank aan de Canadezen overgebracht.

Zo komt de grote wereld toch weer om de hoek kijken!

Ik hoop dat het jullie allemaal goed gaat en dat er een moment zal komen dat we elkaar weer letterlijk in de ogen zullen kunnen kijken!

Blijf gezond, Matthee

5. Bijdrage Ed, Persoonlijk impact van Corona

Dag Probusvrienden,

Omdat een aantal van jullie me zo nu dan belangstellend vragen hoe het met Josiane gaat, en in het kielzog ervan ook hoe het mij gaat, geef ik een beknopt persoonlijk bericht.

Lockdown van Insula Dei

De impact van de Corona beperkingen voor contacten met Josiane valt tot nu toe mee. Met haar zelf gaat het goed en volgens de berichten van de verzorgers is ze vaak opgewekt en gezellig aanwezig.

Een paar dagen geleden kreeg ik een paar foto's van haar waar ze heel blij op staat. Wat ik natuurlijk heel fijn vind. Soms bellen we ook met elkaar, nooit zo lang en ook dan zijn dit steeds bemoedigende en plezierige momenten. Op de een of andere manier lukt het steeds om haar dan vrolijk aan het lachen te krijgen en ook dat is dan weer een goed moment. Voor haar en voor mij.

Een paar dagen geleden in de huiskamer van Insula Dei

Josiane met 'le petit' stevig in haar armen

Een paar dagen voor de lockdown in het Sonsbeekpark met z'n drieën en nu met haar beer.

Er is dan ook altijd veel aandacht voor 'het kleintje, le petit', haar onafscheidelijke en heel lieve knuffelpoes. Want die wordt wat geknuffeld! Wat fijn dat ik die al weer meer dan een jaar geleden aan haar heb gegeven. Frieda en ik vinden dat dit samen met de wat later door Frieda gegeven knuffelbeer in deze omstandigheden voor haar welzijn, voor haar geluk super belangrijke knuffels zijn. Eerder in onze toen nog mogelijke face to face gesprekken, maar ook nu hebben we het over 'le petit' en de beer alsof het levende wezens zijn, haar kleintjes. Waar ze voor zorgt en die ze veel liefde kan geven en die haar warmte teruggeeft. Maar waar ik me ook mee mag bemoeien. Ze vindt het heerlijk als ik haar dan vraag of 'le petit' vandaag wel lief is geweest, zich goed heeft gedragen.....: *ah oui, si gentil, incroyablement gentil! Formidable!* Tegelijkertijd vreemd en fijn voor mij.

Samenvattend: het gaat dus goed! Gelukkig wel. Natuurlijk mis ik, missen we, de wandelingen die we regelmatig samen maken. Zoals die vlak voor de lockdown in het mooie Sonsbeekpark met z'n drieën en dit keer met de ook zeer geliefde beer. En ja, natuurlijk weten we ook dat er zo maar een omslag in deze relatief positieve situatie kan ontstaan. Maar laten we hopen dat het zo goed blijft gaan.

Corona zorgen

Frieda en ik komen de tijd heel goed door. Waarbij in mijn familie tot nu toe gelukkig geen spoor is van Corona. In die van Frieda helaas wel. Eerst een dochter van haar en haar man, maar daar gaat het weer helemaal goed mee. En nu al weer langere tijd haar broer, Jan, in het ziekenhuis met Corona. Zijn vrouw, Corrie de schoonzus van Frieda had de ziekte al een paar dagen eerder. Zij werkt in een verpleeghuis in Rotterdam waar ook enkele bewoners Corona hadden; en dat zonder welke bescherming er tegen dan ook. Zij zelf is nu na drie weken quarantaine alleen thuis weer genezen verklaard. Helaas ligt Jan en nu al een paar weken op de IC. Het is nog steeds onduidelijk hoe het zal gaan. Maar er zijn nu wel enkele bemoedigende tekens. Zoals bij velen is het ook voor ons afwachten en het beste ervan hopen.

Vriendelijke groet en veel gezondheid toegewenst,
Ed Roosma

6. Bijdrage van Hans

Met de Corona naar Nederland

Nu de naam Corona ons allen doet gruwen is het misschien aardig om eens een heel ander Corona verhaal te horen. Ik heb het over de Toyota Corona, de auto die ik in 1983 kocht toen ik met mijn gezin in Bagdad woonde. De 3 jaren ervoor hadden we daar met een oude Renault 12 rondgereden. Dat ging prima, maar er mankeerde teveel aan de Renault om er de reis naar Nederland mee te ondernemen. En bovendien: de Renault, zoals vrijwel alle Europese wagens uit die tijd, had geen airconditioning! De Corona wel, en wat voor een! De Corona was door Toyota speciaal voor hete landen ontwikkeld en er zat een joekel van een airco in. Als je bij zo'n 45 graden in de auto stapte die in de zon had gestaan, moest je al na een halve minuut de airco weer gauw op laag zetten anders was het gevaar dat je ter plekke een longontsteking zou opdoen. De Toyota Corona zoals wij die hadden is nooit officieel in Nederland geïmporteerd, voor Europa is later de Toyota Carina op de markt gebracht, maar die was qua airco een stuk tammer. Nee, dan de Corona! Daar kon je een koe mee invriezen!

Begin 1980 was ik door mijn werkgever Euroconsult, de buitenland afdeling van de Heidemaatschappij, naar Bagdad uitgezonden om te werken aan een reuzachtig project op het gebied van plattelandsontwikkeling. Het projectgebied lag ten westen van Bagdad, tussen de rivieren Eufraat en Tigris. Het was in oppervlakte even groot als de gezamenlijke IJsselmeerpolders bij elkaar, en ik kwam te werken op het lokale Nedeco kantoor. Nedeco had een contract met de Iraakse overheid voor studie, ontwerp en supervisie over de uitvoering van het project. Het was een geweldig leerzaam project en technisch gezien verreweg het beste project waar ik in de loop van mijn 40-jarige carrière aan gewerkt heb. Zelf waren we, Gosia, ik en onze kinderen Paula en Adriaan, per vliegtuig naar Bagdad gekomen. Maar zowel vóór als na ons kwamen verschillende collega's met hun eigen auto vanuit Nederland naar Bagdad gereden en hadden daar prachtige verhalen over. Vóór 1980 was rijden via Turkije riskant gezien het gebrek aan openbare orde, en was de beste route via Griekenland. Je moest dan in Athene de boot nemen naar Syrie en daarna gewoon naar het oosten doorrijden tot je in Bagdad kwam. In de loop van 1980 veranderde er veel in de regio. Saddam Houssein viel Iran binnen waardoor tevens de relatie met Syrie verpest werd en de grens dicht ging. Intussen was er in Turkije een militaire staatsgreep geweest die orde op zaken stelde. Dus vanaf die tijd was de route via Turkije het beste.

Ik had die verhalen van collega's en andere buitenlanders een paar jaar aangehoord en steeds meer bekwam me de gedachte: dat wil ik ook weleens een keer doen! Zo niet op de heenreis, dan wel op de terugweg. Voor ons vertrek had de Turkse aannemer waar ik veel mee te maken had me verzekerd dat Turkije nu echt veilig was. Maar als je ooit in de problemen komt, had hij gezegd, ga dan niet naar de politie maar naar de militairen. Want de politie is corrupt en dan ben je nog verder van huis. Met het doel om die reis te maken kocht ik de Corona. Ik kocht hem van een Engelsman. De Corona was 2 jaar oud en door de Engelsman in Kuwait aangeschaft. Hij was van buiten al aardig gebutst maar technisch prima en ik kreeg hem voor een schappelijk prijsje (zo schappelijk dat ik hem 5 jaar later in Bangladesh voor ongeveer hetzelfde bedrag weer van de hand deed). Het was begin juli 1983 dat we aan de reis naar Nederland begonnen die zo'n 7000 km lang zou worden en 4 weken zou gaan duren. We waren jong en vol energie en de kinderen, toen 4 en 6 jaar oud vonden alles best. We hadden ons zo goed mogelijk voorbereid en Gosia had in Bagdad alle visa die onderweg nodig zouden zijn bij de diverse Ambassades in de wacht gesleept.

De eerste etappe was van Bagdad naar Mosul. Dit was bekend terrein. We sliepen in een van de huisjes van een Nedeco project in Mosul en de daaropvolgende morgen begon het

avontuur pas echt. Omstreeks 10 uur waren we aan de Turkse grens bij het Iraakse plaatsje Zakho. Er was een drukke grenspost waar voornamelijk vrachtwagens het land in- en uitgingen. Daar moesten de nodige papieren getekend worden, o.a. een verklaring dat je verantwoordelijk was om de auto ook weer Turkije uit te nemen op straffe van een flinke som geld. Turkije had een deviezen-probleem en het was het nodig om al ons geld bij binnenkomst te declareren, anders zou dat aan de andere kant van het land niet mee uitgenomen mogen worden. Om de reis te financieren had ik naast een American Express kaart ook 3000 dollar in contanten bij me, en dat bedrag vulde ik in op het deviezen-formulier. De vriendelijke militair van de douane vroeg me vervolgens om die 3000 dollar even te tonen. Dat was een vraag waar ik niet op gerekend had. Voor de zekerheid had ik de dollars op 4 verschillende plaatsen in de auto verstopt, dus ik kon dat bedrag niet 1,2,3 laten zien. Geen probleem, zei de militair, ik loop wel even met u mee. Wij dus naar de auto die buiten in de brandende zon stond met Gosia en de kinderen erin (maar met draaiende airco!). Intussen liepen er een stuk of 4 jonge Turkse mannen die voor de deur van het douane gebouw hadden rondgehangen met ons mee. Met veel belangstelling zagen ze toe hoe ik onderuit een koffer, van achter het reserve wiel, en van nog een paar plaatsen in de auto, pakken met dollars tevoorschijn toverde en die voor de ogen van de militair telde. Het voelde helemaal niet goed. Ik kreeg welliswaar mijn gewenste deviezenverklaring, maar ik herinnerde me dat een van mijn collega's in Bagdad had verteld hoe hij, richting Bagdad reizende, op een eenzame weg niet ver van de grens gestopt was door een vriendelijke Turk die aanbood om alvast wat Turkse Lira in Iraqi Dinars te wisselen. Hoe wist mijn collega achteraf niet meer, maar op een slinkse manier was hij daar flink het schip ingegaan. Nu had ik daar op die grens aan een stel volstrekt onbekende personen precies laten zien hoeveel geld ik bij me had en bovendien waar het in de Corona verstopt zat.

Ik reed dan ook Turkije in met een angstig gevoel. Het was midden op de dag, de wegen waren vrijwel verlaten. De zon brandde ongenadig, het landschap was kaal en dor. De fantasieën wat ik zou moeten doen als we zouden worden aangehouden spookten door mijn hoofd. Elke keer als we ergens een auto of een persoon langs de weg zagen staan was ik bang dat we met een handlanger van een van die gastjes bij de grens te maken hadden die ons wel even van ons vakantiegeld zou willen afhelpen. We stopten voor de lunch in Mardin, een oud vestingstadje dat een paar kilometer van de doorgaande route op een rots boven de Zuid-Turkse vlakte ligt. Dat was al zo'n 250 km van de grens maar ik was er nog steeds niet gerust op en wilde niet bij een eettentje ergens langs de weg stilhouden. Ik zorgde ervoor dat ik de auto niet uit het oog verloor. Mijn angst vloeide langzaam weg want alles ging naar wens en niemand had een hand uitgestoken naar de Corona. Weer op weg zagen we opeens een auto met een Nederlands kenteken rijden. Dat hadden we al bijna een jaar niet meer gezien. Ik zwaaide enthousiast maar er kwam geen reactie van de andere auto. Weer even verder zwaaide ik opnieuw naar een auto met Nederlands kenteken, en met een imperiaal vol spullen op het dak. Toen realiseerde ik me dat dit waarschijnlijk Turks gastarbeidergezinnen op vakantie in eigen land waren. Van hun kant keken ze wellicht vreemd op van die onbekende auto met Arabische kentekenplaat waarvan de bestuurder kennelijk iets van hun wilde.

In Urfa, op zo'n 250 km van Mardin, overnachtten we aan het eind van die tweede dag. Het was een vreselijke nacht. Het was in de hotelkamer snikheet en uiteindelijk koelde het wel wat af door de ramen open te zetten. Die kwamen uit op een drukke steeg waar de hele nacht herrie was met knallende brommers. Het was alsof ze door onze slaapkamer reden. De volgende ochtend zaten we halfdood aan het ontbijt in een lege eetzaal. Er kwam een oudere dame de eetzaal binnen. Onze kinderen sprongen op en vielen haar om de hals. Oma! Oma! riepen ze verrukt. Het was een Nederlandse dame, ze leek inderdaad wel een beetje op mijn

moeder. Met een vermoeid lachje zei ze 'Ik ben wel een Oma, maar niet jullie Oma hoor!' Ze was op een bus-vakantie in oost-Turkije. Het was allemaal veel heter dan ze verwacht had en net als wij had ze nauwelijks geslapen die nacht. We hebben uiteindelijk gezellig met haar ontbeten en daar knapten we allemaal wat van op. Onze trip, die derde dag van onze reis, bracht ons, na nog een hele dag door kaal en droog landschap te hebben gereden, naar Mersin aan de Middellandse Zee. Wat een verademing! Een echt hotel! Met A/C en prachtig uitzicht op zee! Het was alsof we al bijna in Europa waren.

Daarna werd de reis fantastisch mooi. Ik denk dat de Turkse Zuidkust de mooiste kust is van de hele Middellandse zee. Zelfs mooier dan de Dalmatische kust van Kroatië. Er was in 1983 nog nauwelijks buitenlands toerisme in Turkije en overal werden we bijzonder hartelijk ontvangen. We hebben er een dag of 8 over gedaan om Istanboel te bereiken, via Alanya, Antalya, Denizly, Troje, Bergamo, Efeze en Smyrna. In Istanboel zijn we 3 dagen gebleven met als absoluut hoogtepunt een bezoek aan het Topkapi paleis van de Turkse sultans. Daarna ging de route via Bulgarije, Joegoslavië, Hongarije, Tsjechoslowakije, en natuurlijk Polen, naar Duitsland en uiteindelijk Nederland. Het was een reis die je nooit meer vergeet.

En hoe verging het de Corona uiteindelijk in Nederland? De auto had een fel oranje Irakese kentekenplaat met vreemde cijfers en van die spaghetti letters. Groot voordeel: ik hoefde nooit ergens parkeergeld te betalen. Nadeel: de auto had geen geldige papieren, die moesten in Irak achterblijven. Ik had dit voorzien en in Bagdad zelf een soort nep-kenteken in het Arabisch en Engels laten opmaken door onze Palestijnse vertaler, en die op de Nederlandse Ambassade laten voorzien van een zegel en het opschrift 'Gezien op de Nederlandse Ambassade te Bagdad'. Dit zag er aardig officieel uit maar had geen enkele rechtsgeldigheid. Wel had de auto een groene kaart op basis van het chassis- en motornummer. Slechts één keer ben ik door de politie aangehouden. Dat was juist die keer dat we onderweg waren naar Rotterdam met het hele gezin. Ik reed op de Maasboulevard in de richting van het centrum toen een politieauto een stopteken gaf. De agent stapte uit, ik draaide mijn raampje naar beneden. Zonder er bij na te denken zei ik: 'Oh ik ben blij dat ik u zie. Ik ben net in Nederland aangekomen en op weg naar het Havenziekenhuis voor een medische keuring. Ben ik hier op de goede weg?' De agent was blij verrast met deze vraag. Hij vroeg totaal niet naar papieren. 'Oh, wat fijn dat u gewoon Nederlands spreekt. Ja hoor, u bent op de goede weg, rijdt u maar even achter ons aan.' Zo namen wij en de Corona even later voor het Havenziekenhuis vriendelijk lachend afscheid van het bevoegd gezag. Een jaar later is de Corona verscheept naar Bangladesh waar hij ons nog vier jaar trouw heeft gediend.

Hans Wormgoor
Zevenaar, April 2020